

Temps Ordinari - Vint-i-cinquè diumenge

[Sv 2, 12. 17-20](#)

[Jm 3, 16-4, 3](#)

[Mc 9, 30-37](#)

1- Si obrim qualsevol diari, els nostres ulls toparan amb títols que ens parlen de conflictes de tota mena: guerres, assassinats, manifestacions violentes, venjances, robatoris, ruptures matrimonials... I el mateix passa amb els telenotícies: sovint ens venen ganes de tancar el televisor. Cal reconèixer sincerament que el panorama no és gaire afalagador: la nostra societat no està sana. Però, per què es dona aquesta situació? Les lectures d'avui ens ajuden a descobrir l'arrel de la majoria de les malalties morals de les persones i de la nostra societat. Ens poden servir per a fer una revisió personal. Dic personal, perquè si volem canviar el món, no ens enganyem, hem de començar canviant-nos a nosaltres mateixos. 2- Per exemple, Sant Jaume ens ha dit a la segona lectura: "On hi ha gelosies i rivalitats, hi ha pertorbació i maldats de tota mena". I afegeix: "Envegeu coses que no podeu aconseguir i per això lluiteu i us baralleu". Ens veiem reflectits, d'alguna manera, en aquestes paraules de Sant Jaume? Les enveges, les gelosies, les ambicions, les rivalitats, poden fer molt de mal. Desuneixen els grups humans, fins i tot les mateixes famílies, i fan impossible la pau. Tenir, en canvi, un cor senzill, capaç de valorar i assaborir els petits goigs de la vida, allò que el Senyor ens ha donat –que és molt!– un cor agraït capaç de viure cada dia com un do de Déu, això, omple de serenor i de pau i ho fa extensiu a aquells que ens envolten. Per què ens entestem en tenir "mala qualitat" de vida, quan el Senyor ens dona la possibilitat de tenir-la "bona"? Per què no posem més la confiança en el Senyor, que en les coses humanes? És trist que moltes persones segueixin barallant-se per acumular diners perquè els consideren la principal font de felicitat. Però això és fals. Com a molt poden aportar benestar, però no felicitat que és quelcom més profund que rau en el cor. Un cor buit, no pot ser feliç. I el cor només s'omple quan estima i se sent estimat. 3- També Jesús, a l'evangeli, denuncia una altra causa de tibantors i de ruptures, sobretot entre amics i companys de feina: el desig d'ocupar els primers llocs i de tenir els càrrecs més remunerats, de més lluïment que permeten més protagonisme. Contra totes aquestes temptacions tan humanes i tan quotidianes, Jesús ens diu: "Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots". Tots aspirem a créixer, a progressar, a anar endavant, a desenvolupar-nos. És una aspiració molt humana, i anava a dir molt cristiana, que Jesús no critica pas. Però sí ens indica quin és l'autèntic camí per assolir aquest creixement. No s'hi arriba cometent injustícies, trepitjant els altres, aprofitant-se d'ells. Aquesta actitud no fa créixer la persona sinó al contrari, l'empetiteix. I és una actitud que fa mal perquè genera desunió, enemistats i ressentiments. Actuant així en comptes de sentir-nos germans ens sentim enemics. El creient, si ho vol ser de veritat, s'ha de distingir per la seva actitud de servei. Ha de voler créixer i progressar, sense dubte, però sense tancar-se, sinó fent-se disponible als altres, sempre disposat a donar un cop de mà a qui ho necessita. No es tracta d'esperar ocasions heroïques, que potser per a molts no arribaran mai. Sinó de tenir una actitud de servei en les mil petites coses de cada dia: a casa, a la feina, anant pel carrer, conduint el cotxe, al barri, a la universitat... Seria bo que avui reviséssim amb sinceritat com estem d'actitud de servei, perquè és el fonament de la solidaritat i de la pau en qualsevol ambient. Com considerem les persones que ens envolten? Com a germans amb qui podem col·laborar per construir un món millor? Com a rivals a qui cal superar i, si fa falta, trepitjar? En el primer cas estarem construint el Regne de Déu. En l'altre cas, l'estarem destruint. 4- I una darrera reflexió important. A l'eucaristia de cada diumenge, el Senyor ens diu paraules de vida, sobretot a través de l'evangeli. Ser deixebles de Jesús és, per damunt de tot, ser fidels a aquests evangeli, a aquesta Paraula de Jesús. Però no oblidem que la major fidelitat a l'evangeli no s'obté escoltant-lo, sinó posant-lo en pràctica, recreant-lo amb la pròpia vida. Per a mi, l'evangeli més important ha de ser el cinquè. Sí, el cinquè, és a dir, aquell que escric cada dia amb la meva pròpia vida, tenint els altres quatre evangelis com a punt de referència en el meu pensament i en el meu cor. Ser cristià és estar atent a les inspiracions de l'Esperit de Jesús i saber "recrear" l'evangeli. Saber "escriure" amb la vida de cada dia, el meu evangeli, que em convertirà en un nou Jesús. Perquè llavors jo seré també "Paraula de Déu encarnada" tots els dies de la meva vida. De veritat, la meva vida, és una Bona Nova que escampa la bondat de Déu pertot arreu? Per què? Reflexionem-hi. Nota: Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del P. Lluís Armengol i Bernils (Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre "El pa de la Paraula nº 4. Diumenges i festius. Cicle B." Editorial Claret, 2005

ETIQUETES

[DISCÒRDIA](#) [AGRAÏMENT](#) [CANVI](#) [DESORDRE](#) [DINERS](#) [FELICITAT](#) [PAU](#) [RECONCILIACIÓ](#)
[PROTAGONISME](#) [SERVEI](#)